

Пішли навтікачі

Амвросій Метлинський

Світив місяць, світив з-поза хмари...

Два козаки на кониках утікали:

Вони ж ото з України утікали,

Пильно з України, мов від кари.

Дібровонька над водою, знай, шуміла,

Щось Дніпр-воду дуже колихало:

Чи то вона, та діброва, гомоніла,

Чи козаки з Дніпром розмовляли?

"Не покидайте рідную, дітки, мати,

Не беріте далекого шляху;

Бо нікому на ворогів буде стати,

Бо достануся татару й ляху!

Найдуть ворога на мене чорні хмари, —

Литиме кров на чужім краю!

Мене вже ховати кластимуть на мари, —

Спатиме на тихім Дунаю!

Коли ж з'їла уже ржа списа й шаблюки,

Вам огидло ходить за волами,

Зруйнували й віру вороги-гадюки, —

Не втікайте, козаченьки, самі!

Візьміть лишень нашу славу ви з собою,

Нехай буде чути й за горами..."

Гомоніло, гуло над Дніпром-водою,

Тупотіло горами й долами.